

πράξεις των Βαλκανίων, 2ην Μαρίνου, Βασίλειά των Βαλκανίων, Ποδηγή Κων/πολιν, Ήγώ της Καρδίας.—ή Ροδοπαία Έλληνοπούλα (0) με Άηδόνα της Κρήτης, Θρακοθείσαν Καρδιαν, Ζιλχά Χανούρη, Μακρόν.—ή Άκροναυπλία (0) με Μελλάχαν, Έγγονόν Αδοκράτορος, Ποδηγή Κωνσταντινούπολιν, Δωδοναίαν Ήραν.— ή Κορυθαίολος Έκτωρ, (0) με Θρακοθείσαν Καρδιαν, Ήγώ της Καρδίας, Καρδιαν Έλληνίδος, Χρυσήν Καρδιαν, Βασίλισσαν της Κύπρου, Κοκλαμιάν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Ηλία Ν. Τερζ. (έχει καλώς) Μέλλοντα Βοναπάρτην (τό αλλού Άργά μού είχε σταλή πολύ πριν έκδοθή το περιοδικόν που λέγεις, και δέν έτυχε να ιδώ ότι εν τώ μεταξύ έδημοσιεύθη εκεί) Μικρομέγαν (όχι, αυτά δέν είνε λάθη, καλό ταξείδι λοιπόν, στέλε μου τās λύσεις όποτε εμπορής, και άν κάποτε δέν προφθάσης την προθεσμίαν κανενός φυλλαδίου, δέν έχθη ό κόσμος!) Έλπιδα των Ύποδούλων (σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις και σε παραπέμπω εις την ανώτερον άπάντησιν πρός τόν Μ. Βοναπάρτην) ή έγκριστις έγενεν εις τό 15ον φύλλον, δηλαδή δύο όλους μήνας πρό της έκδόσεως του περιοδικού που λέγεις) Φτερούσιμα Έλπίδος (τά έστειλαμεν Ρ. R. Άθήνας, και σ'ς περιμένομεν) Γλυκειαν Έλπίδα (έχει καλώς, δεκτοί) Μαγαμένο Δουλοδάκι (καλό ταξείδι) περιμένο περιγραφή και έντυπώσεις σου) Έλληνικόν Είφος (βραβείον έστειλα) Άρχαίον Σπαρτιάτην (έγενε δεκτόν) Δροσόλοστον Ήώ (όχι, ή λύσις πρέπει να συμφωνή καθολοκληρίαν με την δημοσιευομένη) εξαίρεσις γίνεται κάποτε διά τās βοηθητικάς λέξεις των Άκροστιχίδων) Σημαιοφόρον Έλληνα (έστειλα εν νέου) Σειμών Ίον (εύχαριστώ διά τό ξεσπάδιμα, μπράβο!) Άγγειόφωτη Έρμη (ναί!) Ταίτου (τετράδα κοινά, τά δε είδη κατ' άρέσειαν προτιμότερον είνε να έχη κάθε Συλλογή μίαν Άσκησιν από κάθε είδος.) Ίδ.ότροπον Ξανθοβλα (όχι, τό 0 έσμητιώθη κατά λάθος) Ήρωα του 21 (εις τούς Ίσοτίμους του Γ' Βραβείου της μεσαίας τάξεως, πρώτο-πρώτο είνε τό ψευδώνυμόν σου, πώς δέν τό είδες;) Τακτικόν Άναγνώστην (τάποτελέσματα αυτά θά δημοσιευθούν εντός όλίγου) Όνειροπόλον της Δόξης (έστειλα εν τρίτου τό 13ον) Κορυθαίολον Έκτωρα (ούτε έκδίω, ούτε πωλώ, ούτε προμηθεύω δελεάτρια) Ύπερασιπτήν του Έθνος (έλήφθη) Άεροναυτοπούλαν (βραβείον έστειλα) Πάνοτε Έμφορ (αυτό από σέ εξαρτάται: έπιμονή κ' ύπομονή) Φιλελεύθερον Πνεύμα (βραβείον, και εις γραμματόσημα εμπορείς) Άγγελικήν Σωρ. (δέχομαι και άμερικανικά) Κωνσάντων Λάβρον (βραβείον έστειλα) Κωνστ. Ζ. Μητσ. (τό ψευδώνυμον Δόξος Βύρον άνήκει εις άλλον φίλον μου) Πονεμένη Ψυχή (δεκτοί) Καύχημα της Ήπειρου, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαδα μετά την 8 Ιουνίου θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ανταλλάσσω ταχυδ. δελεάτρια, καλλονάς πανταόθεν. Ήλιος Ν. Τερζάκης, όδός Κάνιγγος 23 Άθήνα. (Γ', 102)

ΠΡΟΣΕΧΩΣΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣΙ
ΜΕΓΑΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ
Εγγράφονται από τοδδε μέλη πάντες οι ψευδωνυμοφοροι συνδρομηταί.—Συνδρομή ΕΤΗΣΙΑ όρ. 1. Απευθυντέον: Π. Γ. Γερωντίτην, όδός Σίνα 44. Άθήνας. (Γ', 103)

Συγχαίρω Ανατέλλουσαν Σελήνην, Άναγεννηθείσαν Έλλάδα, Παμβώτιδα, Δωδοναίαν Ήραν, Έυελαι Μέλλον, διά Βραβεία.—Γυμνάσιον Ίωαννίνων. (Γ', 104)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί: έξ Άθηνών και Πετραϊώς μέχρι της 29 Ιουνίου εν τών Έπαρχιών μέχρι της 6 Ιουλίου εν τού Έξωτερικού μέχρι της 24 Ιουλίου.

Ο γράψης των λύσεων, επί του όποιου δύν να γράψωσι τās λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι πωλείται εν τή Ίταφεία μας εις φακέλους, έν έκαστος περιχει 30 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

279. Δεξιγράφος. Μαύρον άπλώς δηλοί τό πρώτόν μου, Άνωνωμία τό δεύτερόν μου, Δέγεται κάθε τι τό τρίτόν μου, Κι' όλω βουτάρς ετό σύνολόν μου.

280. Στοιχειόγραφος. Άν τό τέταρτον άλλάξη γράμμα περιοδικού, Πάρατα πρό φαινόμενου θά εύρεθώμεν φυσικου.

281. Μεταγραμματισμός. Έν δωδέκατον θά πάρω, Θά τό άλλάξω τό κεφάλι, Και πουλι άπ' την αυλή μου Με φωνάρς θά προβάλη.

282. Τονόγραφος. Άνθρώπου που γέλα Τόν τόνον του κινείς, Και τύραννον θά ίδής Έμπρός σου με γαρά.

283. Πυραμίς. Οί σταυροί μεγάλην έορτήν Φωτίζει. Πόλις τ. Εύρώπης Ποταμός Έλλάδος Όρος τ. Ελλάδος

284. Μαγική Εικών άνευ Εικόνας. Μάρω Ι... Καλλιόπη Ι... Τασία Ι... Τί θέλεις; Έλάτε κάτω να σ'ς δώσω να φάτε. Τί πράγμα; Μά δέν σ'ς τό είπα;

285. Διπλή Άκροστιχίς. Τά μεν άρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελούν κατά σειράν κρώτος της Ευρώπης, τά δε δεύτερα γράμματα ούράνιον σώμα:

1, Άρχαία θεά. 2, Άρχαία χώρα ιερά. 3, Μεγάλη πόλις, αναφερομένη εις την Άγ. Γραφήν. 4, Βασίλισσα των Θηρών. 5, Όμηρικός βασιλόπαις.

286. Φωνηεντόλιπον. 88α - x - μνθ - τ - μνν

287. Γρίφος. Όλω γώ; — Σύ, ναί! — Ά!

και οη χε

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλον 20
199. Ίσημή (Είς Μτ, Ντ.) — 200. Ρίς — Άρις. — 201. Κάρος, κάρα, κάρων.
202. ΑΙΓΑΙΟΝ 203. Φοβού τās ΗΡΑΚΛΗΣ διαβολάς κών ψευδεις όστιν. — 204. ΑΙΤΩΛΙΑ ΔΕΜΟΝΙΟΝ ΚΙΜΩΛΟΣ (ΔΕων, ΜΟΛυ-ΣΙΚΕΛΙΑ όδος, Νίκαια, ΟΝ-ΣΟΥΝΙΟΝ τως.) — 205. Ό πλοΰτος, κακίας μάλλον ή καλοκαγαθίας ύπηρέτης έστιν. — 206. Οι Άπόστολοι ήσαν δώδεκα. (Η από στο, λη- ήσαν δώδεκα).

ΕΒΔΟΜΑΙΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 26 ΦΥΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ: Η Ν. Τερζάκης, Α. Γ. Γρασοπούλας, Άννα Ν. Βούλγαρη, Αθ. Κ. Διακουμάς, Χρυσή Σ. Ματθαίου, Σοφία Π. Ζαφειρίου, Χ. Γ. Οικονομου, Καλλιόπη Εύ: Αιπλάη, (24, 25, 26) Ίωάν. Α. Βλαχοπούλου, Η Γ. Δελουδάς, Σμαράγδα Σ. Ρεγκούκου, Χαρίκλεια Β. Παπαστυροπούλου, Τασία Κοκκιβή, Άλεξ. Β. Σπυροπούλου, Κ. Άναγνωστοπούλου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Κόκκινος, Αθ. Π. Μιχαήλ, Μ. Α. Τριπολιτάκης, Η. Γ. Τριπολιτάκης, Γ. Κ. Οικονομου, Ν. Α. Σημιαδάκης, Μ. Κ. Τσιλιγκάδης, Έλλάς Ήβηλου, Άλεξάνδρος (25, 26), Π. Ι. Παπαθανασίου, Σανθός Έκπότης, Ν. Α. Παπατίσιος, Εμ. Α. Τσολλάς, Κ. Α. Σούκας Ι. Α. Σούκας (25, 26), Α. Α. Καλαμάκης.

ΕΠΙΡΧΙΩΝ
ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Κ. Ε. Παπαγιάννης, Γ. Γ. Πορτοφύλης, Ν. Θ. Λίρας.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Αθ. Μίρας, Μεν. Σ. Ηρόκος.
ΑΝΔΡΟΥ: Η. Α. Πασχάλης, Γεωργίου Α. Πασχάλη.
ΒΟΛΟΥ: Η. Παπαγεωργίου, Κούλα Γιώκα, Τασία Γιώκα.
ΒΡΕΣΣΕΩΝ: Η. Π. Λαμόκος.
ΔΗΜΗΤΣΕΩΝ: Η. Κ. Παπαγεωργίου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τ. Γ. Μπαγατοπούλου.
ΙΘΑΚΗΣ: Στίλβα Ζήση.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Αθ. Θ. Κουτσογιαννοπούλου.
ΚΟΡΕΙΟΥ: Α. Μ. Μαιώνης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Σ. Εθναθάδης, Θ. Γ. Παπανικολάου, Μ. Α. Τρίκας, Φοίβος Γ. Ίωάννου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σ. Α. Βελλανίτης (25, 26) Μ. Φλαμουνιάδης (25, 26) Ν. Γ. Βεντούρας.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Κ. Σ. Μητούνης, Ν. Γ. Σαρίμβης, Γ. Α. Λαζανάς.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Κ. Γ. Κοταπούλης, Αιλή Ν. Μακροπούλου.
ΠΑΤΡΩΝ: Φρ. Γ. Τζουλάκης, Άλοΰσιος Γ. Τζουλάκης, Α. Σ. Μενούσης, Α. Α. Άθανασίου.
ΠΟΡΟΥ: Ηλ. Γ. Μακρόπουλος.
ΠΥΡΓΟΥ: Μαρία Η. Βασιλειάδης, Μ. Μ. Μανουλάκης, Έλένη Νικολετοπούλου, Φ. Θ. Καρανικολός, Αθ. Θ. Σούκας.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Αιόλια Οικονομοπούλου, Η. Γ. Σαμπατάκος (25, 26), Σ. Ουδωρόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Γ. Ν. Πετριδάκης, Γ. Η. Γιαννουδάκης, Ν. Θ. Ίνναρης.

ΕΒΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Εθνομόλια Δεμπεριδίου, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Γρ. Γ. Σαροής, Γ. Μοΰτσος, ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Α. Σ. Σαλαμάρας, Κ. Μ. Κιούνης, ΚΑΒΑΛΑΣ: Νίνα Εύαγγελίδου, ΚΑΦ-ΕΔ-ΖΑΓΙΑΤ: Χρ. Φαλλόγλου, ΚΥΑΦΩΝ: Αντ. Κ. Γαλακίης, ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ: Άγγελική Σαροπούλου (23), ΠΥΓΓΟΥ (Βουλγαρίας): Όλγα Κιτσιούκη, ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Φιλελεύθερον Πνεύμα, Α. Μισούλης, ΣΜΥΡΝΗΣ: Φωτεινή Η. Κασάπογλου, ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Γ. Παπαθεοφίλου.

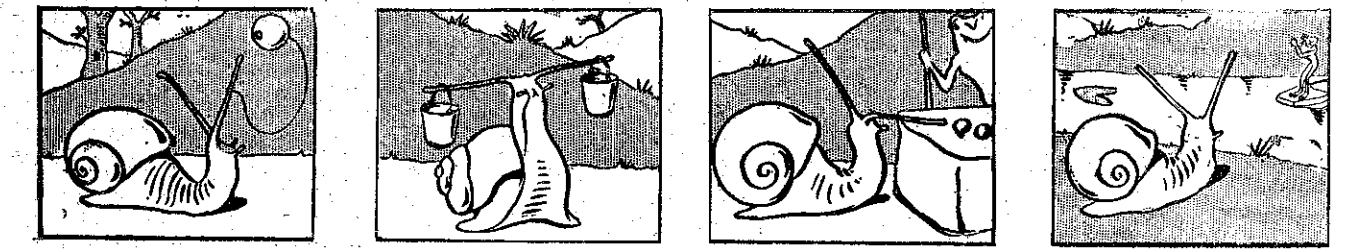
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τών εύρότων όρθην την λύσιν τά όνόματα έτίθησαν εις την Κληρονομία και έκληρώθησαν κατά σειράν οι έξής τρείς ΠΕΡ. Κ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ ραφής Γυμνασίον εν Δημητσώνη, ΣΟΦΙΑ Π. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ όδός Κεραμεικόν 89 εν Άθήναις, ΠΑΝ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ εν Βόλω, και ό μεν πρώτος ένεγράφη δι' έξ μήνας, οι δε άλλοι δύο διά μίαν τριμηνίαν έκαστος.
Ίσοτήτων λεπτά 20 διά τών προσεχών διαγωνισμών. Οι άποστέλλαντες άνευ δευτελείου την λύσιν δέν αναφέρονται, ούτε οι άποστέλλαντες πενταλεπτον άντι δεκαλεπτον. (Γραμματόσημον 10 παρως Ισοδυναμεί με 5 λεπτά) όστις διά 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρως).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ός τό κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών ύπηρέτας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ός άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΗΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έσωτερικού: Εξωτερικού:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879	Έσωτερικού λεπ. 20. Έξωτερικού φρ. χρ. 0,20
Ετησία... δρ. 8,— Εξάμηνος... > 4,50 Τριμηνος... > 2,50	Έτησία φρ. χρ. 10,— Εξάμηνος > 5,50 Τριμηνος > 3,—	Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμάνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην Ιουλιου μηνός	Δ'ΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Εδριπίδου όρ. 38, παρά τό Βαρθολομαίου
Περίοδος Β'—Τόμος 17ος	Έν Άθήναις, 19 Ιουνίου 1910	Έτος 32ον.—Άριθ. 29

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ Ο ΚΥΡ - ΣΑΛΙΓΚΑΡΟΣ

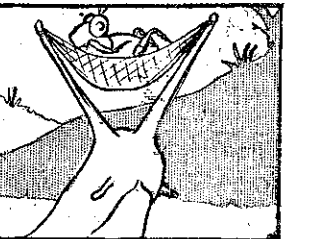
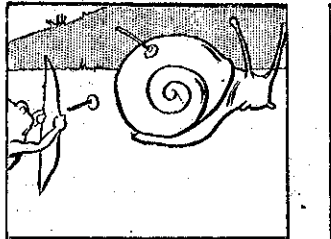
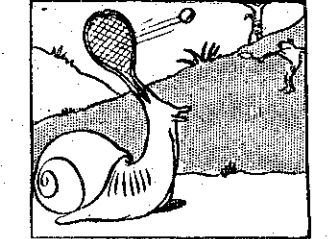
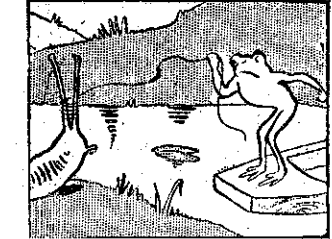

Οι περισσότεροι νομίζουν, ότι τά κέρατα μου χρησιμεύουν μόνον ως κόσμημα της κεφαλής μου. Άλλ' άπατώνται, διότι με αυτά τά κέρατα εγώ κάμνω ένα σωρό πράγματα

και διασκεδάω. Μ' ένα μυιζέλι π.χ. και με λίγη κλωστή, παίζω τη σφαίρα μια χαρά. Και όταν θέλω να κουβαλήσω νερό, τίποτε πρακτικώτερο από τά κέρατά μου. Σ'ς τά συνι-

στώ και είμαι καθολοκληρίαν εις την διάθεσιν σας. — Τες προάλλες άπήνησα στό ποτάμι τόν καλό μου φίλο Βάτραχο, τόν επιλεγόμενο Μπάκακx. Κ' επίλαξαι με μαζί μια

παρτίδα μυιλιάρδο, κ' επέρασε ή ώρα θαυμάσια. — Χθες πάλι, ενφ' έκανα τόν περιπατό μου στην όχθη, είδα τό Μπάκακα στη βαρκούλα του να παρασύρεται από τό ρεύμα και

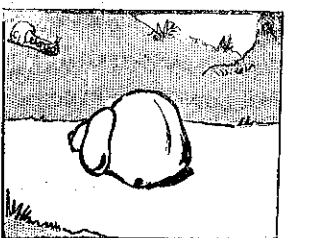
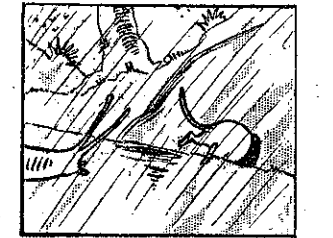

να κινδυνεύη. Δέ γάνω καιρό και του πετώ ένα σχοινί. Έκεινος τό άρπάζει, και μεταχειριζόμενος τά κέρατά μου ως στήριγμα, κατορθώνει να φθάση στην όχθη. Έτσι έσωσα τόν

φίλο μου. Άφού επέρασαν ό κίνδυνος, επίλαξαι με μαζί μια παρτίδα λών-τέννις. Έπρεπε να κατασκευάσω μια ρακέτα, αλλά και γι' αυτό, σ'ς βεβαιώ, δέν έχρησάσθηκα πολύν καιρό.

Έέρω εγώ!.. Δυστυχώς, αυτό τό παιγνίδι δέν πολυάρεσε του Μπάκακα, διότι τόν ενικόουσα. Του έπρότεινα λοιπόν να κάμωμς σκοποβολή. Έκεινος έρριχνε κ' εγώ έχρησιμευα ως

στόχος. Έ, αυτό πιά του άρεσε. — Άλλη φορά είδα ένα πτωγό κώνθαρο που δέν είχε μέρος να κοιμηθή. Άμέσως κρέμασα 'ς τά κέρατά μου μια πρόχειρη αιώρα, όπου ήρε όλίγη ανά-

παισι— Τώρα βρέχει. Τρέχω έξω, διότι πρέπει να ξεύρετε ότι μαρέσει πολύ να βγαίνω όταν βρέχει. Ό κύριος Πόντικας με πλησιάζει και μου λέγει ότι δέν τολμά να γυρίση

στό σπίτι του, διότι φοβάται μήπως τό πλημμυριστή βροχή. Τόν συνοδεύω και τού λέγω ότι μαρέσει πολύ να βγαίνω όταν βρέχει. Ό κύριος Πόντικας με πλησιάζει και μου λέγει ότι δέν τολμά να γυρίση

που δέν τού άρεσει καθόλου. Κ' εγώ στέκομαι εκεί άπέξω, και βουλόνω με τό καυχι μου την τρούπατου. Έτσι ούτε σταλαγματιά νερού δέν μπαίνει μέσα στην ποντικοφωλιά, και

ό κύρ Πόντικας είνε άσφαλής... — Άλλά καιρός είνε να παύσω τη φλυαρία μου. Νά, ένας συνάδελφος μου με πλησιάζει, δια να μου πη βέβαια ότι ή σελίς έτελειώσε.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Αγαπητοί μου,
Στις τὰς Πάτρας θὰ γίνου μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὰ «Ἐλευθέρια». Οἱ πρῶτοι δηλαδὴ ἐπίσημοι Σκοπευτικοὶ Ἀγῶνες, οἱ ὅποιοι θὰ ἐπαυλαμβάνωνται κατ' ἔτος, πότε εἰς αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν πόλιν, πότε εἰς ἐκείνην. Τοὺς διοργανῶναι τὸ Κράτος, καὶ ἰδιαίτερος τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ὅπου καὶ ἐδρεύει ἡ διοργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ.

Καὶ ὄχι μόνον τὰ ὄπλα, τὰ φυσιγγία καὶ τοὺς στόγους, ἀλλὰ καὶ τὰ πρῶτα χρηματικὰ βραβεῖα τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν καὶ τῶν ὁμάδων παρέχει τὸ Κράτος. Δέκα χιλιάδας δραχμῶν θὰ λάβῃ ὁ πρωταθλητὴς, δύο ὁ δευτέρως καὶ χιλίας ὁ τρίτος. Ἐπίσης καὶ ἡ πρώτη ἐκ τῶν ὁμάδων θὰ βραβευθῇ με πέντε χιλιάδας δραχμῶν, ἡ δευτέρα με δύο καὶ ἡ τρίτη με χιλίας. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων καὶ πολλὰ ἄλλα βραβεῖα, εἰς χρήματα καὶ εἶδη, θὰ δοθοῦν εἰς τοὺς νικητὰς ἐκ μέρους Δήμων, Σωματείων καὶ ἰδιωτῶν. Οὕτω τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀγωνιστῶν καὶ τοῦ κοινοῦ ἐν γένει προμηνύεται ζωηρότατον. Καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἐπιτύχουν λαμπρὰ τὰ πρῶτα αὐτὰ «Ἐλευθέρια», καὶ ἀκόμη περισσότερο—κάθε πρῶτον δύσκολον,—τὰ ἄλλα πού θὰ τὰ διαδεχθοῦν.

Ἡ διαφήμις, τὴν ὁποίαν διένειμε κ' ἐτοιχοκόλλησε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, κοσμεῖται ἀπὸ μίαν ὠραίαν εἰκόνα: Τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ, κυριακάτικα, με τὰς φουστάνελλες των, ρίχνουν εἰς τὸ σημάδι. Εἶνε μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ζωὴν, τὴν ἠρωϊκὴν, τὴν παρσμένην. Αὐτὴν τὴν ζωὴν σκοπεύουν νὰ ἐπαναφέρουν τὰ «Ἐλευθέρια» διὰ τῆς ἀμίλλης. Νὰ κάμουν τοὺς νέους Ἕλληνας, καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων, νὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ πάλιν τὰ ὄπλα των, νὰ ἀγαπήσουν κάπως περισσότερο, καὶ νὰ ἐπανακήσουν τὴν σκοπευτικὴν δεινότησα τῶν πατέρων των καὶ τῶν πάππων, οἱ ὅποιοι ἐθαυματούργησαν εἰς τοὺς πολέμους... Ἄλλοτε ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἕλληνας ἦσαν ἀλλοιοὶ σκοπευταί. Σήμερον κατήντησαν οἱ περισσότεροι νὰ μὴ ἤξεύρουν τί θὰ πῆ σημάδι. Ἡ σκοποβολὴ ἔχει παραμεληθῆ τελείως, καὶ εἰς τὸ στράτευμα ἀκόμη μικροτάτη εἶνε ἡ ἀναλογία τῶν καλῶν σκοπευτῶν.

Καὶ ὅμως ὅλοι οἱ στρατιῶται ἔπρεπε νὰ εἶνε τελείως ἐξσηκνημένοι. Ἄλλ' ἡ στρατιωτικὴ θητεία δὲν ἀρκεῖ νὰ τοὺς

ἐξασκήσῃ. Πρέπει νὰ καταγίνωνται εἰς τὴν σκοποβολὴν ἀπὸ πρῖν, ἐπὶ ἔτη. Ὁ νέος, ὁ ὅποιος θὰ καταταχθῇ εἰς τὸν στρατόν, ἀνάγκη νὰ εἶνε ἤδη καλὸς σκοπευτὴς. Αὐτὸ, σιγά-σιγά, με τὸν καιρὸν, θὰ κάμουν τὰ «Ἐλευθέρια». Οἱ νέοι θάσκουονται διὰ νὰ νικήσουν εἰς τοὺς ἀγῶνας. Καὶ ἀκούσιως θὰ γίνωνται κατὰλληλοι νὰ ὑπερασπισθοῦν μίαν ἡμέραν τὴν πατρίδα. Αὐτὸς εἶνε ὁ κυριώτερος καὶ ὁ μεγαλύτερος σκοπὸς τῶν Ἀγῶνων αὐτῶν, διὰ τοὺς ὁποίους τὸ Κράτος θυσιάζει. Ὅλοι οἱ πόλιται ἐπομένως, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πρέπει νὰ τοὺς ἀγαπήσουν καὶ νὰ τοὺς ὑποστηρίξουν.

ΦΑΙΔΩΝ
ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Εἶνε ὁ διάδοχος τῆς Νορβηγίας Ὁλᾶφ, μόλις ἐπτάετής. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Σάνδρινγκαμ τῆς Ἀγγλίας τὴν 2 Ἰουλίου 1903 καὶ ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς Ἀλέξανδρος. Ἄλλὰ μετὰ δύο ἔτη, ὁ πατέρας του, ὁ πρίγκιψ Κάρολος τῆς Δανιμαρκίας, ἐδέχετο τὸ στέμμα, πού τοῦ προσέφερον ὁ νορβηγικὸς λαὸς, ὁ ὅποιος, πρὸ πολλοῦ ἠνωμένος με τὸν σουηδικόν, ἐγένιν ἐσχάτως ἀνεξάρτητος.

Ὁ νέος βασιλεὺς ἔλαβε τότε τὸ ὄνομα Χάκων ὁ Β', τὸν δὲ υἱὸν του μετωνόμασαν Ὁλᾶφ, ὄνομα ἐνδὲς τῶν ἐνδοξοτέρων νορβηγῶν βασιλέων, τοῦ Ἁγίου Ὁλᾶφ, ὁ ὅποιος, κατὰ τὸν Μεσαίωνα, εἰσήγαγεν εἰς τὴν χώραν του τὸν χριστιανισμόν.

Ὁ μικρὸς βασιλοπαις Ὁλᾶφ ἔφθασεν εἰς τὴν Νορβηγίαν με τοὺς γονεῖς του μίαν ψυχρὰν ἡμέραν τοῦ χειμῶνος. Ἄλλ' ἤρκεσε νὰ τὸν ἰδοῦν, διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουν ὅλοι με σφοδρὴν μητρικὴν. Ἦτο τὸσον εὐμορφον παιδάκι, με τὰ ξανθὰ μαλλιάκα του, με τὰ γαλανὰ ματάκια του, με τὸ ἀγγελικὸν προσωπάκι του! Ὅταν ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Χριστιανίας, τὸ ἐπλησίασεν ἓνα παιδί καὶ τοῦ ἔδωσε μίαν μικρὰν νορβηγικὴν σημαίαν. Καθισμένος εἰς τὰ γόνατα τῆς μητέρας του, τῆς Βασιλισσῆς, εἰς τὴν ἀμαξάν πού μετέφερε τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν εἰς τὸ παλάτι, ὁ μικρὸς Ὁλᾶφ δὲν ἔπαυσε νὰ σείη τὴν σημαιοῦλάν του, ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς καὶ τὰς ἐπευφημίας τοῦ λαοῦ.

Ἐῦρε τὸ δωμάτιόν του γεμάτον παιγνίδια, πού τοῦ εἶχαν στείλῃ διάφοροι ἰδιῶται. Καὶ εἰς τὸ πάτωμα ἦτο ἀπλωμένον ἓνα θαυμάσιον δέρμα ἀρκούδας, δῶρον τῶν μαθητῶν τῶν Σχολείων πρὸς τὸν ἀγαπητόν των μικρὸν Διάδοχον. Ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης του δημοτικότητος, οἱ γονεῖς του ἔπαυσαν μετ' ὀλίγον νὰ τὸν στέλλουν περίπατον με τὴν

παιδαγωγόν του εἰς τὸ ὠραιότερον πάρκον τῆς πόλεως· διότι ὅλαι αἱ κυρίαὶ ἔπαιρναν τὸ «χρυσόπαιδο» στὴν ἀγκαλιά των καὶ τὸ ἐπνίγαν στὰ φιλά...

Ἡ ζωὴ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας εἰς τὴν Νορβηγίαν εἶνε ἀπλὴ, χωρὶς πολλὰς ἐθιμοτυπίας. Ὁ μικρὸς Ὁλᾶφ εἰσέρχεται ἐλεύθερα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα του καὶ παίξει πλησίον του. Μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς Χάκων, βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων του, δὲν τὸν εἶδεν. Ὁ διάδοχος, ὁ ὅποιος ἦτο τότε τεσσάρων ἐτῶν, τοῦ ἐφώνησεν ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ χωρὶς ἀκούσθη. Τέλος ἐσοφίσθη ἐν τέχνασμα: ἐμμήθη τὴν φωνὴν τῆς βασίλισσῆς κ' ἐφώνησε: «Χάκων!» Αὐτὸ ἔφθασε διὰ νὰποσπάσῃ τὸν Βασιλέα ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν.

Τὸν χειμῶνα, ὁ πρίγκιψ Ὁλᾶφ παγοδρομεῖ εἰς τὸ σανατόριον τοῦ Βοξενκόλλεν, πλησίον τῆς Χριστιανίας, ὅπου ἡ ἀριστοκρατία τῆς πρωτευούσης ἐπιδίδεται εἰς τὰ ἀγαπητὰ τῆς σπορτ τοῦ χειμῶνος, τὸ σκι καὶ τὸ τμπογκᾶν. Τὸ δὲ καλοκαίρι, εἰς τὸν πύργον τοῦ Μπύργολ, — περὶ τὸν ἑξῶν οἰκοδόμημα παλαιοῦ νορβηγικοῦ ρυθμοῦ, — παίξει τὸν τένις ἢ καθάλιζει τὸν μαῦρον του γαϊδάρου Χάρου, δῶρον τοῦ ἐκ μητρὸς πάππου του, τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου Ζ'.

Ὁ μικρὸς Διάδοχος ἔχει ἤδη κ' ἐν ὠραῖον κτήμα: εἶνε μικρὰ νήσος εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλπου τοῦ Μπέργκεν, τὴν ὁποίαν ἠγόρασεν ἓνας πλούσιος Ἀγγλος καὶ τοῦ τὴν ἐχώρισεν. Μία κομψὴ βίλλα, ἐπὶ τῆς νήσου, βλέπει ἐδῶθεν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκείθεν πρὸς ὠραῖον τοπίον με βουνὰ χιονοσκεπῆ. Καὶ ἡ νήσος ὀνομάζεται «Ἀκτίς Ἡλίου». Δὲν εἶνε σάν παραμυθί:...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ
Ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ

Ὅπου εἶν' ἀνθὸς κάθεται ἡ μέλισσα καὶ τὸ χυμὸν του μόλις πάρη, περὶ στὰ δένδρα, τὰ τριαντάφυλλα καὶ καταλήγει στὸ θυμάρι.

Μεσ' τὴν κυψέλη πάει μόνη της καὶ κάνει εὐδιασμένο μέλι. (Ποῖος τᾶκουσε καὶ δὲν τὸ ἤξευφε, νὰ γλυκαθῇ ποῖος δὲν τὸ θέλει.)

Δουλεῖται σάν κορίτσι ἀκούραστο, βγάξει κεφ' κ' ἀπ' τὴ φωνιά της περὶ, φροντίζει καὶ ξανάρχεται, πάλι ἀρχίζει τὴ δουλειά της.

Καθεὶς θαυμάζει αὐτὴν ἀκάματη, ὅση μικροῦλα κ' ἂν τὴν βλέπῃ. Σ' ὅλους ἐμᾶς, ὅπως σὴ μέλισσα, μιά προκοκὴ παρόμοια πρέπει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Περὶλήψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ Τιάρκος, σχεδὸν ἡμιθανὴς, κατορθώνει νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν καὶ νὰ ἐπιδείξῃ τὸ χρυσοῦν νόμισμα, τὸ ὅποιον τῷ εἶχε δόσῃ ὁ βασιλεὺς Βοδόγ. Ἀμέσως οἱ Βοημοὶ τὸν περιποιούνηται, καὶ διὰ συντόχεται, τοῖς διηγεῖται τὰς περιπέτειάς του μετὰ τὴν δραπέτευσίν του ἐκ τοῦ Λυκείου. Εἰμῶτα τώρα ἐκεῖ, ὅπου, δεμένος εἰς τὸ σπήλαιον τῶν κλεπτῶν, ὁ Τιάρκος προσπαθεῖ νὰ κἀσῃ τὴν δεσμά του καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ.

Πόσον ἠγωνίσθη νὰ διατρέξῃ τὰ ὀλίγα μέτρα πού τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ πῦρ! Ἄλλὰ τὸ ἐνοστικόν τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἡ ἀνάμνησις τῆς Ζινέττας, ἔδωσαν τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν εἰς τὸ φύσει δυνατὸν ἐκεῖνο παιδίον. Καὶ ἔφθασε!

Ἄλλ' ἔμενον ἀκόμη τὸ δυσκολώτερον: ἔπρεπε νὰ στρέψῃ τὸ σῶμά του οὕτως, ὥστε νὰ θέσῃ, ἐπὶ τῆς πυρᾶς τὰ σχοινία τῶν χειρῶν του, δεμένων ὀπισθεν... Ἀγωνίζεται καὶ τὸ κατορθώνει πραγματικῶς. Ἄλλ' εὐθὺς φρικτὸς πόνος ἀλλοιώνει τὸ πρόσωπόν του καὶ ἀναρθερὶ κραυγαὶ ἐκφεύγουν ἀπὸ τὸ φημιωμένον στόμα του. Εἶχε πέσει, ὀλέκλιχος ἐπὶ τῆς ἀθρακιάς! Ἡ φωτιά κατακαίει τὸ κρέας τῶν χειρῶν του ἀλλὰ συγχρόνως πυρπολοῦνται καὶ τὰ σχοινία πού τὸν δεσμεύουν. Ὁσμη φηγομένου κρέατος γεμίζει τὸ σπήλαιον, ὑποφέρει, πονεῖ φρικτωδῶς, ἀλλ' αἰσθάνεται τὰ δεσμά παραλυμένα καὶ ἐλπίζει... Ἀκόμη μιά προσπάθεια, καὶ τὸ σχοινίον θραύεται! Τὰ χέρια του εἶνε καυμένα, ἀλλὰ ἐλεύθερα!...

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐγγειρήματος τὸν ἐμποδίζει νὰ αἰσθανθῇ πάρα πολὺ τὸν πόνον.

Ἄλλως τε εἶνε καὶ ὡς μεθυμένος ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὸν φόβον... Ἀποσπᾷ τότε τὸ φημιωτρον πού τὸν πνίγει, λθεῖ τὰ ἐπιλοιπα δεσμά καὶ κατορθώνει νὰ σταθῇ ὄρθιος.

Τρέχει πρὸς τὴν θύραν, ἡ ὁποία τὸν χωρίζει ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἄλλ' ἡ θύρα εἶνε κλειστὴ καὶ ἀντέχει εἰς τὰς ἐφόδους τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὅποιον πληγώνεται ἀκόμη περισσότερο, προσ-

παθοῦν νὰ τὴν παραβιάσῃ. Φωνάζει τότε δυνατὰ ἀπὸ τὰς σχισμάδας καὶ αἱ ὀξεῖαι κραυγαὶ του ἀκούονται ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τῶν λατομείων, οἱ ὅποιοι ἐρχονται ἐπιτέλους καὶ τοῦ ἀναίγουν.

Ὅταν τὸν ἠρώτησαν πού κατοικοῦσε καὶ πού ἔπρεπε νὰ τὸν μεταφέρουν, ὁ δραπέτης δὲν ἤξευρε τί νὰπαντήσῃ.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν εἰς ἐργάτης· δὲν βλέπετε ἀπὸ τὴ στολὴ του ὅτι εἶνε μαθητὴς; πρέπει νὰ τὸν πᾶμε εἰς τὸ Λύκειο.

— Ἄ! ὄχι! ὄχι! σὺς παρακαλῶ! ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ δυστυχὴς Τιάρκος.

«Διάβολε, δὲν βλέπετε ἀπὸ τὴ στολὴ του, ὅτι εἶνε μαθητὴς;»
(Σελ. 239, στ. β')

— Λοιπὸν, εἰς τὸ σπίτι σου... εἰς τοὺς γονεῖς σου... πού εἶνε;

— Ὁ Τιάρκος ἐσιώπη...

— Γιατί δὲν μιλάς;...

Ἐξῆρα ἐνεθυμήθη τὸ μεταλλίον του καὶ τὴν παραγγελίαν τοῦ βασιλέως Βοδόγ. Εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, ἔκαί ἔπρεπε νὰ τὸν μεταφέρουν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι τὴν πρώτην φορὰν πού ἐπῆγε, τὸν ἐδίωξαν. Ἄλλὰ τότε δὲν εἶχε

συμμορφωθῆ με τὴν παραγγελίαν τοῦ βασιλέως, δὲν εἶχε δειξῆ τὸ χρυσοῦν νόμισμά του εἰς τὸν Παγκράτην.

— Πηγαίνετε με εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν, κοντὰ εἰς τὴν Πουασιονέρα! εἶπε πρὸς τοὺς σωτήρας του.

Εἰς ἐξ αὐτῶν παρετήρησε:

— Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πᾶρῃ πεζὸς ὡς ἐκεῖ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπερνούσαν ἓνα κάρρον.

— Ἐ, μπάριπα-Γιῶργη! ἐφώνησεν ὁ καλὸς ἐργάτης· ἔλα λοιπὸν πρὸς κοντὰ νὰ πάρῃς φόρτωμα!... Εἶνε ἓνα δυστυχισμένο παιδί πού τὸ ἐσανάτεψαν οἱ κλέφτες τῶν καμινιῶν!

Ὁ καραγωγεὺς συγκατέτεθη νὰ παραλάβῃ τὸν Τιάρκον, τὸν ὅποιον ἐβγαλεν εἰς τὴν θύραν τῆς Ταβέρνας τῶν Βοημῶν.

Ἐκεῖ γνωρίζομεν πῶς τὸν ὑπεδέχθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.
Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἀπὸ δύο ἐβδομάδων, ὁ Τιάρκος διέμενον εἰς τὴν Ταβέρναν τῶν Βοημῶν. Με τὰς πολλὰς περιποιήσεις, με τὰ θαυματούργα φάρμακα τῶν Βοημῶν, αἱ πληγαὶ τῶν χειρῶν του εἶχον ἰατρευθῆ καὶ ὁ μικρὸς, τὸν ὅποιον ἐδόθη καὶ ἡ ἰσχυρὰ του κράσις, εἶχεν ἀναλάβῃ, εἰς τὴν ἐντέλειαν.

Ἀσφαλὴς ἐν τῷ μέσῳ εἰλῶν, οἱ ὅποιοι τῷ ἐνθούμιζαν τὴν εὐτυχὴ ζωὴν τῶν παιδιῶν του χρόνων, ἀλησμόνησε σχεδὸν ὅλα τὰ μεσολάβησαντα δεινὰ κ' ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ζωὴ ἐκείνη ἐξηκολούθει. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τῷ ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτογεν ἡ θύρα, καὶ θὰ ἐβλεπε, μεταξὺ τῶν εἰσερχομένων, τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ βασιλέως Βοδόγ καὶ τὰ χρυσαῖα μαλλιά τῆς Ζινέττας.

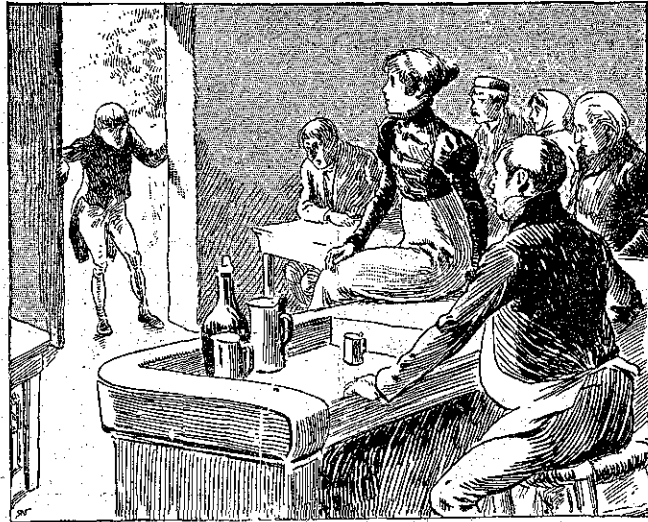
Διήρχετο τὰς ἡμέρας του συνομιλῶν διὰ μακρῶν με τοὺς νομάδας, οἱ ὅποιοι παρ-

ἤλαυνον διηκεῖν ἀπὸ τὸ κατῶστημα τοῦ Παγκράτη. Ἄλλοι ἤρχοντο ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, ἄλλοι ἀπὸ τὴν Ρωσίαν, καὶ ὅλοι εἶχον νὰ διηγηθοῦν μάχας καὶ νίκας τοῦ Ναπολέοντος.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἄλλως τε, ὅλον τὸ Παρίσι, χορτασμένοι δόξαν καὶ πλοῦτον, ἐφαίνετο ὡς μεθυμένος ἀπὸ χαρᾶν. Αἱ εορταὶ διεδέχοντο τὰς εορτὰς. Μετὰ τοὺς γάμους τοῦ Ναπολέοντος με τὴν

Μαριαν-Λουίζαν, έπρόκειτο τώρα να έορτασθή ή βάπτισις του διαδόχου, του μικρού Βασιλέως της Ρώμης.

Όλοι είχαν υποταχθή: απόμνη και οι Βοημοί, οι όποιοι άλλοτε δεν έχώνευαν πολύ τον μέγαν κατακτητήν, τώρα μόνον θαυμασμούς είχαν δι' αυτόν, και τον έλεγαν μεταξύ των «Μέγαν Βοημών».

«Ένα παιδί ώχρόν, εξητλημένον...» (Σελ. 232 στ. 6.)

Έκ των θαμώνων του κατηλείου, εκείνος με τον όποιον ο Τιάρκος συνώμιλει ευχαριστότερον, ήτο ένας άνθρωπος άπιστεύτως ύψηλός και ισχύος, σφιγμένος μέσα εις στενήν μαύρην ένδρασιάν, ή όποια τώ έδιδεν όσιν κάπως φανταστικήν. Δεν έφαινετο πολύ γέρων, και όμως ή μακρά του κόμη, την όποιαν με μηχανικόν κίνημα διαρκώς έριπτε προς τα όπισω, ήτο ήδη κατάλευκος.

Ο βοημός αυτός, τον όποιον ώνόμαζαν Γέρακα, ή Γιέρακα, ήτο έφευρέτης μιας πρωτικής μηχανής, ή όποια, έλεγε, ήτο πρωρισμένη να χαλάσθι κόσμον. Καί ήρχετο από την Ρουμανίαν δια να δείξη την μηχανήν του εις τον Αυτοκράτορα.

Επί ώρα, ολοκλήρους εξηγουσεν εις τον προσεκτικόν Τιάρκον τα θαυμάσια της έφευρέσεώς του. Όμιλούσε σιγά, με φωνήν γλυκυειαν, γοητευτικήν. Κ' έφαινετο βαθύτατα πεπεισμένος, ότι εύρε τον τρόπον, δια του όποιου ο άνθρωπος θα κατέκτα εντός όλίγου τον άέρα, ότι αυτή ή κατάρκτησις θα μετέβαλλε την όσιν του κόσμου, και ότι αυτός ο αυτοκράτωρ Ναπολέον θα ήναγκαζέτο να λογαριάσθι τον άφανή Βοημόν, ο όποιος ήρχετο να έφοδιάσθι τους στρατιώτας του με πτέρυγας!...

— Ναι, μικρό μου φίλε, έλεγε προς τον έκθαμβον Τιάρκον, αναρρίπτων θριαμβευτικώς ως ακτινωτόν δόξης την άργυράν του κόμην· ναι! σήμερ' αύριο έγώ, ο Γιέρακας, καταργώ τα σύνορα, τα βουνά, τα γεφύρια, τας άποστάσεις...

Και τί μου χρειάζεται δια να κάμω αυτό το θαύμα; Ένα ζευγάρι πτερά από τα φτά γομαρισμένα, μονταρισμένα σε μπαλένες από παλμά όμβρέλλα!... Τιποτα, ε; Ναι, αλλά έπρεπε να το εύρω. Έπρεπε να υπολογίσω το μήκος αυτόν των πτερόγων, το σχήμα, την περιμέτρον, Όλα πιά έτελείωσαν. Δεν μου μένει τώρα παρά να δέσω στα μπράτσα μου αυτά τα πτερά, για να γίνω πουλί και να πετάξω!

Ο Τιάρκος ήκουε με ανοικτόν στόμα. Και όταν μίαν νύκτα, ο Γιέρακας, με μεγάλην μυστικότητα, εις το δωμάτιόν του, τώ έδειξε τας δύο μεταξίνους πτέρυγας, αι όποιαι θάνασεύονταν τον κόσμον, διπλωμένες προς το παρόν εις το βάθος ενός κιβωτίου, ο ένθουσιασμός του νεαρού μαθητού δεν είχαν όρια!

Κάθε βράδυ, όταν ο έφευρέτης επανήρχετο εις την Ταβέρναν, ή όποια ήτο ή κατοικία του, άφού έτρεχεν όλην την ήμέραν, προσπαθών να επιτύχθι ακράσιν από τον Αυτοκράτορα, ο μικρός τον ήρώτα έναγωνίως: — Λοιπόν, έτελείωσε; — Άλλ' αυτό δεν έτελείωνε ποτέ. Έκ των αυλικών εις τους όποιους απετείνετο, άλλοι τον επερίπαζαν, άλλοι δεν τον έδέχοντο διόλου. Άλλ' ο Γιέρακας δεν άπαιθάρνυετο και έλεγε προς τον νεαρόν θαυμαστήν του: — Αυτό συμβαίνει πάντοτε, μικρό μου, με άλλας τας μεγάλας ανακαλύψεις. Κάθε έφευρέτης εις την αρχήν θα περάσθι για τρελλός. Κ' έγώ τώρα είμαι τρελλός' αργότερα όμως θα είμαι μέγας, και μετά θάνατον θα μου έγείρουν άνδριάντας. — Ω, το ξεύρω καλά!

Φαντάζεται τις την έντύπωσιν την όποιαν έκαμαν όλ' αυτά εις τον νουν ενός παιδιου δεκαπενταετούς. Νύκτα και ήμέραν ο Τιάρκος δεν έσυλλογιζέτο πλέον παρά τας μεταξίνους πτέρυγας. Έβλεπεν εις τον ύπνον του ότι τας έφορού-

σεν, ότι έπατούσεν άνωθεν των στρατοπέδων και ότι διωρίζετο υπό του Αυτοκράτορος πτερωτός άγγελιαφόρος της Α. Μεγαλειότητος... Βεβαίωςτα δεν θα έδυσκολευόντο να τον δεχθούν εις τον στρατόν, όταν ο φίλος του Γιέρακας θα τώ ένεπιστευέτο το θαυμάσιον μυστικόν του! Διότι, πραγματικώς, ο έφευρέτης τώ τώ ειχεν υποσχεθή. Θα τον έκαμνε συνεταίρόν του, και μετ' όλίγας ήμέρας θα τον έπαιρνε να δοκιμάσουν μαζί την μυστηριώδη συσκευήν.

«Να γείνω πουλί και να πετάξω!» (Σελ. 240 στ. 6.)

Ο Τιάρκος, πεισθείς εις την έντέλειαν, δεν έσυλλογιζέτο πλέον παρά το μελετώμενον έγχείριμα. Ούτε βήμα δεν άφινε τον Γιέρακας, πρόθυμος να τον βοηθή εις ό,τι ήθελε. Και ειχον τσάα να κάμουν! Ο Γιέρακας θα ένερανίζετο πρό του κοινού μετά τρεΐς ήμέρας, ώμο-

σεν, ότι έπατούσεν άνωθεν των στρατοπέδων και ότι διωρίζετο υπό του Αυτοκράτορος πτερωτός άγγελιαφόρος της Α. Μεγαλειότητος... Βεβαίωςτα δεν θα έδυσκολευόντο να τον δεχθούν εις τον στρατόν, όταν ο φίλος του Γιέρακας θα τώ ένεπιστευέτο το θαυμάσιον μυστικόν του! Διότι, πραγματικώς, ο έφευρέτης τώ τώ ειχεν υποσχεθή. Θα τον έκαμνε συνεταίρόν του, και μετ' όλίγας ήμέρας θα τον έπαιρνε να δοκιμάσουν μαζί την μυστηριώδη συσκευήν.

«Να γείνω πουλί και να πετάξω!» (Σελ. 240 στ. 6.)

«Να γείνω πουλί και να πετάξω!» (Σελ. 240 στ. 6.)

Μίαν έσπέραν, ο Γιέρακας έπέστρεψε περιχαρής εις την Ταβέρναν των Βοημών. Ο Τιάρκος, γνωρίζων ότι ο φίλος του δεν ήγγάπα να όμιλή ένώπιον όλων, άπέφυγε να τον έρωτήσθι εις το τραπέζι. Άλλά μόλις εύρέθησαν μόνον εις τον κήπον, τον ήρώτησε: — Τιποτε νεώτερον; — Ναι, άπεκρίθη ο έφευρέτης μειδιών. — Εΐδατε τον Αυτοκράτορα; Ηγήτέ μου γρήγορα! — Καλέ, δεν πρόκειται περί του Αυτοκράτορος! Άπεφάσισα να προχωρήσω μόνος μου και να εκβιάσω μ' έν δημόσιον πείραμα τας θύρας που έπιμένουν να μου εινε κλεισταί. Να μη σου τα πολυλογώ, ο διευθυντής του κήπου Μαρμπέρ με άγκαζάρισε.

Ο Τιάρκος ήσθάνθη κάποιαν απογοήτευσιν. Δια τον φίλον του ειχεν έλπίσθι κάτι καλλίτερον από απλήν επίδειξιν εις ένα δημόσιον κήπον. Άλλ' ο Γιέρακας τον έκαμε μετ' όλίγον να συμμερισθ ή όλον τον ένθουσιασμόν του.

Δεν έννοούσε λοιπόν ότι εύθως με το πρώτον πείραμα, όλο το Παρίσι θα ώμιλούσε περί του ιπταμένου ανθρώπου; — Ότι ή φήμη του θα έφθανε μέχρι του Αυτοκράτορος, ο όποιος θα έσπευδε τότε να τον καλέσθι, διότι ήτο αδύνατον να διαφορήσθι προς τσάω σπουδαίαν έφευρέσειν;...

Ο Τιάρκος, πεισθείς εις την έντέλειαν, δεν έσυλλογιζέτο πλέον παρά το μελετώμενον έγχείριμα. Ούτε βήμα δεν άφινε τον Γιέρακας, πρόθυμος να τον βοηθή εις ό,τι ήθελε. Και ειχον τσάα να κάμουν! Ο Γιέρακας θα ένερανίζετο πρό του κοινού μετά τρεΐς ήμέρας, ώμο-

«Να γείνω πουλί και να πετάξω!» (Σελ. 240 στ. 6.)

Ο Τιάρκος, πεισθείς εις την έντέλειαν, δεν έσυλλογιζέτο πλέον παρά το μελετώμενον έγχείριμα. Ούτε βήμα δεν άφινε τον Γιέρακας, πρόθυμος να τον βοηθή εις ό,τι ήθελε. Και ειχον τσάα να κάμουν! Ο Γιέρακας θα ένερανίζετο πρό του κοινού μετά τρεΐς ήμέρας, ώμο-

λόγησε δε εις τον βοηθόν του ότι, μολόντι ειχε πλήρη πεποιθήσιν ότι ή συσκευή του ήτο καλώς υπολογισμένη, δεν την ειχε δοκιμάσθι ακόμη, αναβάλλων από ήμέρας εις ήμέραν την άσημαντον αυτήν διατύπωσιν.

— Άν όμως, άντέταξε δειλώς ο Τιάρκος, δεν δουλεύη καλά;

— Όλιγόπιστε! άνεκραξέ με κεραυνοβόλον βλέμμα ο Γιέρακας· και συ λοιπόν σαν τους άλλους;...

Η πικρά αυτή αναρώνησις έκαμε τον εύπιστον Τιάρκον να έντραπή διότι άμφέβαλε, έστω και προς στιγμήν, περι-

της μεγαλοφυΐας του νέου του φίλου, και έκτοτε προσεκολλήθη εις αυτόν μετ' μεγαλητέρου ζήλου και έξετέλει ακόμη προθυμότερα τας διαταγάς του.

Ο Γιέρακας τώντι ειχεν άποφασίσει να προσλάβη τον Τιάρκον ως βοηθόν και συνεργάτην.

— Μικρέ, τώ έλεγε συγνάκις με στόμφον· θα συμμερισθής την δόξαν μου και τα πλούτη μου!

Δια να ποκτήσθι αυτήν την δόξαν και αυτά τα πλούτη, ο μικρός Βοημός διηγήθε δύο ήμερονύκτια εις το δωμάτιον του Γιέρακα, ράπτων και συγκολλών μετ' αυ-

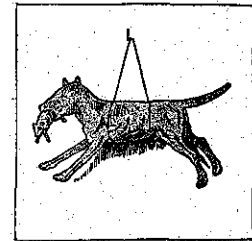
του τας περιφήμους πτέρυγας, αι όποιαι ύπήρχον μόν πληρεις εις την διάνοιαν του έφευρέτου, άλλ' εις την πραγματικότητα μόλις ήσαν σχεδιασμένα και μάλιστα άτελέστατα.

Μετ' πολλήν έργασίαν, το έσπέρας της δευτέρας ήμέρας, ο Τιάρκος έθαύμαζε περιχαρής δύο ώραιας πτέρυγας από τα φτά, αι όποιαι έταλαντεύοντο εις τον άνεμον, κρεμασμένα από ένα καρφι εις το ταβάνι του δωματίου του Γιέρακα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

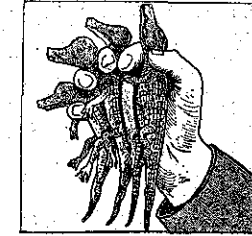
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Σκύλος πολύ λαίμαργος

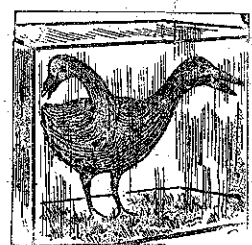
Εις την βιτριάναν ενός μαγαζιού του Λονδίνου, έλκύει την περιέργειαν των διαβατών ένας σκύλος άπεξηραμένος, κρατών ακέμη εις το στόμα του ένα ποντικόν. Ο σκύλος αυτός άνευρέθη μεταξύ δύο δοκών μιας οικίας κατεδαφισθείσης. Υποθέτουν ότι, κυνηγών τον ποντικόν, έσφηνώθη εις τας δοκούς και έμεινεν εκεί-μέσα πολλά έτη, έως ότου κατήνησε... μούμια.

Όραία λεία

Η περίεργος αυτή φωτογραφία παριστά μίαν «χειριάν» μικράν κροκοδείλων, εκ του είδους των λεγομένων αλιγατόρων. Έχουν ηλικίαν όλίγων μόνον ήμερών, και συνελήφθησαν έσχάτως από ένα ιθαγενή εις τας όχθας της λίμνης Βικτωρίας-Νυάνζης, εις την ίσημερινήν Άφρικήν.

Θά ήτο άραγε έξυπνη;...

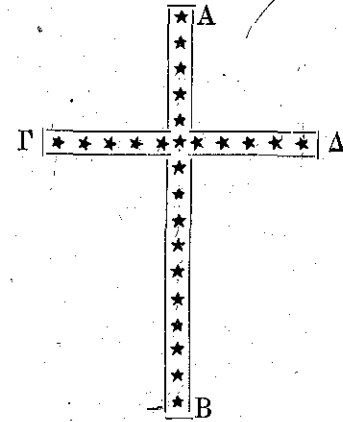

Ο ιδιοκτήτης ενός καπηλείου, εις τα περίχωρα του Λονδίνου, έχει μίαν χήναν με δύο κεφάλια. Το τέρας αυτό, το όποιον εινε αυθεντικόν, έζησεν όλίγας ήμέρας, και τώρα επίδεικνύεται εις τους θαμώνας του κα-

πλήσιου βαλσαμωμένον. Λέγουν, ότι ή χήνα εινε το κουτότερον πουλί. Άν έζούσεν αυτή, που ειχε δύο κεφάλια, θα ήτο άρα γε έξυπνη;...

Πρόβλημα

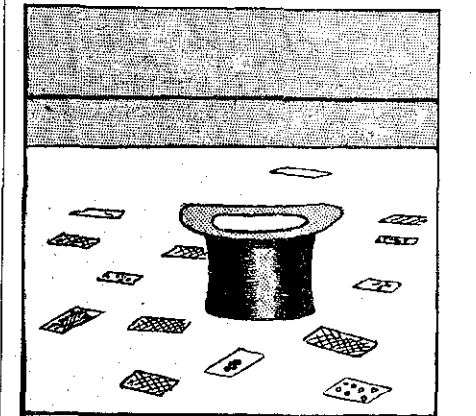
(Έσώλη υπό Μαρίκας Ζάππα)

Η δεσποινίς Όλγα ειχεν ένα σταυρόν από διαμάντια, και επειδή ήθελε να τον δώσθι εις ένα χρυσοχόνον να της τον καθαρίσθι, έμέτρησε τα διαμάντια ως εξής: Από το Α έως το Β, 16 διαμάντια. Από το Α έως το Δ, 11 διαμάντια. Και πάλιν από το Α έως το Γ, 11 διαμάντια. Έκαμεν αυτόν τον λογαριασμόν έμπρός εις τον χρυσοχόνον και τού άφισεν ήσυχη τον σταυρόν της. Άλλ' ο πονηρός εκείνος κατώρθωσε να κλέψθι δύο διαμάντια, χωρίς ή δ. Όλγα να το έννοήσθι, διότι τα υπολειπόμενα μετρούμενα ως άνω, έδιδον πάλιν τα ίδια άθροίσματα. Πώς το έκατάφερεν ο χρυσοχός;

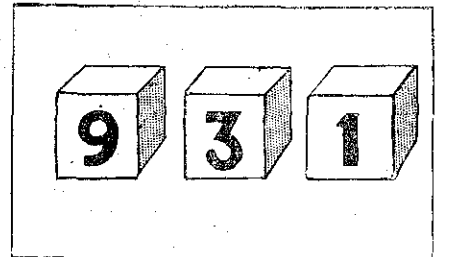
Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλθι την λύσιν του άνω Προβλήματος εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού

Παίγνιον πολύ δύσκολον

Τοποθετήσατε εις το πάτωμα ένα καπέλο, και εξ άποστάσεως όλίγων μέτρων, προσπαθήσατε να ρίψετε μέσα τραπουλόχαρτα. Θα ίδήτε ότι εινε από τα δυσκολώτερα έγχειρήματα!

Λύσις του Παίγνιου του 27ου φυλλαδίου.

Αντιστρόφωμεν το 6 ώστε να γίνθι 9, και τοποθετούμεν τους κύβους ώστε να σχηματισθ ή αριθμός 931, διαιρετός δια του 7.

